

af den praktiske sammenhæng, der er mellem på den ene side liberalisering af adgangen til etablering og til at præstere tjenesteydelser og på den anden side liberalisering af reglerne om kapitalbevægelser. En liberalisering i førstnævnte henseende vil ikke have større praktisk betydning, med mindre den ledsages af en vis liberalisering i sidstnævnte henseende. Artikel 221 kan ifølge sin ordlyd betragtes som en etableringsretlig regel, der retter sig på adgangen for statsborgere i Medlemslandene til i forbindelse med etablering eller præstation af tjenesteydelser at placere kapital i selskaber i et andet Medlemsland. For tilfælde af anden art gælder Traktatens almindelige regler om bevægelighed for kapital (artiklerne 67-74).

I artikel 222 fastslås, at Traktaten ikke berører Medlemsstaternes ejendomsretlige ordninger og i de følgende artikler bekræftes Medlemsstaternes ret til at træffe foranstaltninger, som er nødvendige af hensyn til deres indre og ydre sikkerhed.

Traktatens gyldighedsområde angives i artikel 227. Der gives særlige bestemmelser for traktatens anvendelse på Algeriet og de daværende oversøiske franske departementer. Artikel 228 giver regler om forhandling og indgåelse af aftaler mellem Fællesskabet og ikke-Medlemslande samt internationale organisationer, i de tilfælde hvor sådanne aftaler er forudsat i Traktaten. Herefter tillægges Kommissionen beføjelse til at føre forhandlinger, men selve aftalen skal indgås af Rådet. Artiklen fastslår, at aftaler, der er indgået på denne måde, er bindende for såvel Fællesskabet som for Medlemsstaterne. Det antages, at Fællesskabet principielt kun i de tilfælde, hvor andre traktatbestemmelser måtte give hjemmel herfor, har den i artiklen beskrevne traktatkompetence, således først og fremmest artikel 113 om told- og handelsaftaler og artikel 238 om associeringsaftaler. Artiklerne 229-231 omhandler Fællesskabets forbindelser til De forenede Nationer (FN), Den almindelige Aftale om Told og Handel (GATT), Europarådet og Organisationen for europæisk økonomisk Samarbejde (OEEC), der i 1960 afløstes af Organisationen for økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD). På grundlag af bestemmelserne i disse artikler opretholder henholdsvis Kommissionen og Forsamlingen en løbende kontakt til de nævnte internationale organisationer.

Artikel 232 fastslår princippet om, at de tre europæiske Fællesskaber hviler på hver sin

Traktat, hvis bestemmelser alene gælder vedkommende Fællesskab.

Artikel 234 giver en principiel regel vedrørende traktater, som Medlemsstaterne tidligere har indgået med tredielande. Gyldigheden af sådanne traktater berøres ikke af EØF-traktatens bestemmelser, men Medlemsstaterne forventes at gøre hvad de kan for at fjerne eventuelle uoverensstemmelser med Fællesskabsbestemmelserne. I medfør af senere trufne Rådsbeslutninger bør Medlemsstaterne specielt for så vidt angår handelsaftaler konsultere Fællesskabet vedrørende aftalernes afvikling. Artikel 234 giver endvidere en regel om at Fællesskabet er et hele, hvis fordele ikke uden videre kan udstrækkes til tredielande via bestemmelser, for eksempel mestbegunstigelsesklausuler, i tidligere aftaler mellem Medlemsstaterne og tredielande.

Artikel 235 giver Rådet beføjelse til med enstemmighed og på forslag fra Kommissionen at afbøde eventuelle mangler i Traktatens regelsæt. Rådets beføjelser gælder foranstaltninger, der er nødvendige for, at Traktatens mål som angivet i artikel 2 og de følgende indledende artikler kan nås inden for rammerne af det fælles markeds funktion. Med hjemmel i denne bestemmelse har Rådet bl. a. truffet beslutning om fremskyndelse af oprettelsen af Fællesskabets toldunion og ved forordninger, fastsat bestemmelser om toldværdi, oprindelse og transitvilkår for varer, som indføres til det fælles marked, samt fastsat visse regler for en fælles strukturpolitik indenfor fiskerisektoren. Om bestemmelsens forståelse har Rådet i et svar til Parlamentet i 1967 udtalt, at artikel 235 efter Rådets opfattelse ikke kan føre til nye forpligtelser for Medlemsstaterne. Artikel 235's fremgangsmåde kan altså ikke anvendes til en egentlig udvidelse af Fællesskabets virkefelt. Hertil må den besværligere fremgangsmåde i artikel 236 anvendes. Ifølge denne kan enhver Medlemsstat eller Kommissionen foreslå Rådet ændringer til Traktaten. Rådet kan derpå, efter indhentet udtalelse fra Parlamentet og i påkommende tilfælde fra Kommissionen afholde en sædvanlig international konference med repræsentanter for Medlemsstaternes regeringer og herunder søge de påtænkte ændringer fastlagt. Ændringerne kan derpå fastsættes i en traktat, som først træder i kraft efter ratifikation af alle Medlemsstaterne i overensstemmelse med deres statsretlige regler herom.